

dem Betydningen af et selvstændigt germanisk Hovedfolk, hvis til Syden udvandrede Staver dog gik over i forskjellige Blandinger og hvis til Norden tilbageblevne Levninger fuldstændig sammensmeltede med Nordgermanernes Folkeslag.

Foruden hint vigtige Arbejde, der har omfattet en over et halvt Aartusinde raadende historisk Tro, og som har dannet Udgangspunktet for P. A. Munchs videregaaende Granfninger, har Keyser til de fornævnte Samlinger meddeelt Vidtrag til Kong Sigurd Jorsalfars Historie med Bemærkninger og „Thorgils-Skæde i Norge“, et Vidtrag til Søernes Historie i dette Land i Midten af det 13de Aarhundrede efter Sturlungasaga. Af hans øvrige Skrifter maa navnlig mærkes „Udsigt over den norske Samfundsordens Udvikling i Middelalderen“, fem Forelæsninger, holdne Baaren 1845 for de da ved Universitetet gjæstende 3 ældste Sønner af Kong Oscar; disse Foredrag ere aftrykte i Tidsskriftet „Nor“ 4de Hefte; fremdeles Afhandlinger om „Normændenes Soliger og daglige Sykler i ældre Tider“, om deres „Forslystelser i Oldtiden“, begge indførte i norsk Tidsskr. for Vidensk. og Literatur“, en Afhandling „om Normændenes Klædebrug i ældre Tider“, meddeelt som Bilag til Landfabrikantens Frichs Afhandlinger af norske Nationaldragter. „Normændenes Religionsforfatning i Heddommen“, udfodt 1857, et overmaade forjæstfuldt Arbejde, der ogsaa indeholder en sammentrængt, men smukt Fremstilling af Nisalen. Denne Bog er oversat paa Engelsk af Barclay Kemvot. Hans omfangsrigeste trykte Skrift er „den norske Kirkes Historie under Katholicismen. 2 B. Christiania 1856—1858, 1874 Sider, et Hovedværk, der vel neppe med Urette holdes for at være den bedste pragmatiske og overskuelige Fremstilling af vor Historie, vi endnu have; Forf. har ved Siden af Kirkes Udvikling udførlig skildret de samtidige, med den i næste Samfund staaende Udvikling af Norges verbale Samfundsorden. Dette Skrift har derhos ikke alene særlig Interesse for Forf.s Landsmand, men omhandler ogsaa Norges kirkelige og verbale Forhold til Broderlandene og Skattelændene, giver navnlig en klar Fremstilling af de vanskelige Statsforhold under Sverigs og Norges første Forening i det 14de Aarhundrede og under Kalmarunionen samt den dansk-norske Forening indtil Reformationen og oplyser de indre Aarsager til Norges politiske Svaghedsstilstand i disse Forbindelser, navnlig Mangelen af en organiseret Folkemagt eller af et stærkt Rigsraad. Den islandske Kirkeafdelings Skæbne har desuden et særligt Krav paa Opmærksomhed i Danmark ved den indgribende Indflydelse, som denne havde paa de borgerlige Forhold i det islandske Samfund og paa dens statsretlige Stilling.

Ved Siden af disse Værker har Keyser udarbejdet en Norges ældre Historie, hvoraf Brudstykker ere meddeelte i Langes Tidsskrift 1ste Bind; fremdeles en Fremstilling af den norrøne Videnskabelighed og Literaturs Historie, Forelæsninger over den ældre norske Digtekunst, over Norges Statsforfatning i Middelalderen, m. m., Alt Værker, hvis Offentliggjørelse Almenheden med Længsel imødeiser og hvis lærerige Indhold hidtil kun er blevet hans Tilhørere tildeel. Desuden har han afgivet Betænkninger om Droningers Kroning og om det norske Rigsvaaben og Flag, af hvilke sidstnævnte er særskilt trykt.

Foruden den ovennævnte vigtige Udgave af Norges ældre Love har han ogsaa, i Forening med Munch og Unger, udgivet Kongespeilet, og tillige med Sidsnævnte Olaf Saga hins helga fra 12te Aarhundrede med Tolkning af Viseerne, Strengleikar eda Nidabol, en Samling af romantiske Fortællinger efter bretoniske Folkesange (Lais), oversatte fra fransk paa norsk ved Midten af det 13de Aarhundrede, efter Foranstaltning af Kong Haakon Haakonson, med Ordbog, samt Barlaams og Josephas Saga, oversat af Kong Haakon Sverresøn, alle Udgaver ledsagede med eet eller flere Aftryk af det til Grund lagte Haandskrift.

Keyfers Stil er jevn, smuk, varm, værdig og fattelig, og bærer i det Hele Præget af Forfatterens inderlige Tilværelse af Oldtidens Land og den norske Folkeindommelighed, ligesom af hans egen Grundighed, Bestendighed og Værdsommelighed i at opstille nye Verdomme uden tilstrækkelig Grundvold; hans Afhandlinger ere paa en gang strengt videnskabelige og let tilgængelige for den daaede Almenhed, og for en stor Deel endog egnede til Almenlæsning. Hans Fremstilling ansees i Almindelighed som et Mønster for en ædel, norsk Prosa og Sprogform fremtræder i hans Skrifter i en langt mere renset og national Form, end man er vant til at see i lærde Arbejder; men ogsaa i denne Henseende viser sig hans eienommelige Maadehold, da man maatte heller kunde ønske, at han havde gaaet videre i Strengbed mod fremmede Ord, end beklage, at han har gaaet for raskt frem i nordisk Retning. — Prof. Keyser er Voresmedlem af det islandske lærde Selskab, af Vetenskapsakademiet i Göteborg, af Foreningen til norske Fortidsmindesmærkers Bevarelse, af hvis Bestyrelse han i mange Aar har været og fremdeles er Medlem; derhos er han Medlem af forskjellige lærde Selskaber og Ridder af St. Olafs Orden og Voreslegionen.

Indlandet.

Rigsdagen er nu atter i fuld Virksomhed. — Medens Landstingets Forhandlinger siden Juleferien hverken have været langvarige eller af stor almindelig Interesse, have Folketingets Møder derimod haft en ganske anden Charakter. — Forskellige vigtige Lovforslag have givet Anledning til en meget vidtsfag og tildeels gennemgaaende og oplysende Debat. — I Værnepligtsagen dreiede denne sig især om Hensigtsmæssigheden af, som foreslaaet, at behandle de Søfrende til Udfriending paa samme Maade som andre Land- og Søværnepligtige, samt om Muligheden og Løseligheden af at ophæve Bornholms særegne Milice og at indbringe dens Befolkning under den almindelige Værnepligt. — Til Lovudkastet om Straffe for Vægangeri og Vekleri, som har været til 2den Behandling og som meget væsentlig formidler de tidligere naturlige strenge Straffebestemmelser, var der af flere Medlemmer og navnlig af Alberty stillet en Række Endringsforslag, der af Forslagsstillerne formæntes at indeholde et forøget Betryggelse mod en vilkaarlig Udøvelse af Politimagten. — Disse Forslag bleve fra flere Sider bekæmpede som uhenigtsmæssige og som stridende mod hele vort Retssystem, men det lykkedes dog først Justitsministeren ved sit Foredrag at overbevise endel af de Folketingsmand, som ellers ubetinget følge de Mænd, fra hvem Endringerne vare udgaaede, saa at Loven i alt Væsentligt overgik uforandret til 2die Behandling; han paaviste nemlig klart og tydeligt, at Endringsforslagene i høj Grad vilde svække den Myndighed, som Politiet i enhver velordnet Stat, netop til Sikkerhed for alle rolige og velvillende Borgere, nødvendigt maa være i Besiddelse af, og at de ovennævnte paa ingen Maade vilde være istand til at sikre mod den Vilkaarlighed, som ganske vist kan finde Sted, men som maa modvirkes og nedslaaes ad andre Veie. — De langvarigste og mest interessante Debatter ere dog førte i Anledning af de toende kirkelige Forslag, som ere indbragte af Barfod og Walthor. Det sidste af disse har til Hensigt at give Menighederne Deelagtighed i Valget af deres Præster, tildeels paa en lignende Maade som den, der allerede fra gammel Tid finder Sted paa flere Steder i Slesvig; det første tilligger derimod en fuldstændig Reform i Folkekirkens hele Stilling, og brøder i alle Henseender med den stedfindende Tilstand og den hidtilværende Udvikling. — Forslagets Formaal er fornemmelig den, at stille Stat og Kirke ad, men ved Siden heraf indeholder det ogsaa flere Bestemmelser, som ikke kunne siges at staa i nødvendig Forbindelse med Hovedtanken. Meget i Forslaget holder upaatvovelig paa en stærk theoretisk Betragtning, saaledes T. Ex. Afsluttet om Indførelse af borgerligt Vægteskab, men selv om dette indrømmes, maa Forslaget ikke alene i sin Heelhed men ogsaa i sine Enkeltheder ansees som et mislykket Lovgivningsforsøg. Det er nemlig langtfra nok, at en Lov kan siges at være principrigtig, den maa tillige have sin Rod i Folkebevidstheden og afhjælpe en almindelig følt Trang; i modsat Fald vil den træde ud i Livet som noget Fremmed, og hvor Talsen er om kirkelige Forhold, tildeels som en Forargelse. Hertil kommer desuden, at enkelte af Lovforslagets Hovedbestemmelser hvile paa en falsk Betragtning, og vi skulle i saa Henseende navnlig henlede Opmærksomheden paa den Deel, som tilligger Indførelsen af en fuldstændig Præstefrihed. Hvad enten Kirken forbliver i sin Forbindelse med Staten eller løses fra samme, maa Præsterne som Kirkens Embedsmænd underkaste sig de til enhver Tid for Kirkesamfundet gjældende Forrifter, eller ogsaa træde tilbage fra deres Virksomhed som Præster i Kirken. Det Modsatte vilde føre til Anarki og er uførelseligt med ethvert Samfundsbegreb. Den enkelte Præst vilde da ikke længer blive en Kirkens Tjener eller om man heller vil en Lærer i Kirken, men han vilde blive en fuldstændig Pave i sin Kreds. — Begge de omhandlede kirkelige Lovforslag trænge ganske sikkert til en grundig, alsidig og almindelig Drøftelse udenfor Rigsdagen, og først naar der efter en saadan foreligger et Resultat, som i Sandhed kan siges at være fremgaaet af en klar og uhyldet Betragtning af Forholdene og Folkets Ønsker, bør der være Tale om en Henvendelse til den lovgivende Magt. — Dette gjælder ganske i Almindelighed om alle større og vigtige Lovforslag, men især om Lovforslag af denne Art, hvis Behandling i en politisk Forsamling let vil blive meget mangelfuld og usikker. — Det hebdede Lovudkast angaaende Anlægget og Driften af en Jernbane i Sjælland og Fyen er forelagt. Det adskiller sig fra tidligere Jernbanelove her i Landet fornemmelig derved, at Staten efter samme Istedesfor en Rentegaranti ligesom skal betale Anlægget ved Udførelsen af 4 pCt. Obligationer indtil et Beløb af 300,000 Rdl. pr. Mil, men derimod overlade Driften til en privat Entrepreneur, der som Forpagtningssagift tilsvarende en Andeel af Bruttoindtægten. Den jydsk Længdebanelens Beliggenhed forbeholdes til nærmere Overenskomst mellem Regeringen og den eventuelle Forpagter.

— Hans Majestæt Kongen har ved allerhøjeste Reskript af 8de dennes udnævnt en Comitee, som skal modtage og anbringe de Vidtrag, der maatte indkomme til at restaurere og gjenopføre den af Luerne ødelagte Deel af Frederiksborg Slot, samt forøvrigt virke til, at dette Fædrelænds skønneste Mindesmærke atter kan fremtræde i sin tidligere Skikkelse. — Folkestemningen synes paa mangfoldige Steder at være for Slottets Gjenopbyggelse og det tør derfor maaskee forventes, at temmelig rige Vidtrag vilde indkomme, men hvorvidt disse dog kunne komme til at staa i Forhold til det storartede Forhøvede, derom kan vanskeligt endnu udtales nogen Formening. — Architect, Prof. Melbahl har gjort et

Overslag over de Beføjninger, Slottets Gjenopførelse maatte medføre; dette lyder paa en Sum af 5 à 600,000 Rdl. til det Ydre og 2 à 300,000 Rdl. til en passende Udstyring af det Indre. — Man tør sikkert heraf slutte, at 1 Mill. Rdl. vil blive den højeste Sum, som fornuftigvis kan medgaae til Slottets Gjenopbyggelse, og et Beløb af den Størrelse kan ganske sikkert ikke overstige det danske Folks Evne, naar det overhovedet levende ønsker at gjensee Frederiksborg i sin tidligere Skikkelse.

— Den afgaaede Conseilspræsident Geh. C. Hall har i „Fædrelænder“ paa givne Foranledning erklæret, at Tanken om Prinds Christianus Udnævnelse til Stattholder i Holsteen har været ham aldeles fremmed som Ministerpræsident, og at den ikke med et eneste Ord er bleven bragt paa Bane i det Ministerium, hvoraf han har været Medlem.

— Ifølge Krigsministerens allerunderd. Indstilling til H. S. Majestæt Kongen har denne under 2die dennes allerhøjst befænt, at Armeeens Linie-Infanteri-Batailloner fremtidig benævnes „Infanteri-Batailloner“ og at Vægtercorps'erne ligeledes tillægges denne Benævnelse med fortskæbende Numere efter de allerede bestaaende Infanteri-Batailloner.

— I Geheimestatsraadet d. 10de Januar har H. S. Maj. Kongen efter Justitsministerens Indstilling givet sit Samtykke til en meget vigtig og hensigtsmæssig finansiel Reform, nemlig den, at de juridiske Embedsmænd omkring i Landet sættes paa fast Gage og Sportlerne indbetales i Statskassen.

— Gadeoptøjerne have, nærmest som Følge af Politiets brutale Opførelse i Aarsaften, gjentaget sig saa ofte og saa voldsomt, at Politidirectøren vistnok med alle rolige og velvillende Borgere Bisald har fundet sig foranlediget til ved en Placat at forbyde af Sammenkomsten og at henlede Opmærksomheden paa Lovgivningens tildeels strenge Straffebestemmelser for Deeltagelsen i sige Opfø. — Efterat Husarerne nu have understøttet Politiet med at splitte Folketøbene og efterat endel Arrestationer have fundet Sted, staaer det til at haabe, at Roligheden atter vil vende tilbage. Hvor megen Grund der end kan foreligge til Misforneelse, saa er og bliver det dog altid ligesaa ufornuftigt som uberettiget at give sin Misforneelse Luft ved Gadeoptøier; sige Uordener kunne ikke taales i noget som helst ordnet Samfund.

— Rjøbenhavn's Borgerrepræsentation har i Mandags som Regu paa sin fuldstændige Misbilligelse af den Maade, paa hvilken Kjøpeshospitalet er bleven bestyret, negtet Udredelsen af et Beløb paa 3000 Rdl., som var forlangt til yderligere Afholdelse af de med Hospitalet forbundne Udgifter. — I samme Møde udtaltes det, at man ikke kunde antage, at Rigsdagen vil indgaae paa en fuldstændig Forandring af Rjøbenhavns kommunale Bestyrelse, saaledes som det kan forventes at blive foreslaaet af det over Lovforslaget om Nærings- og Hjelpefaktien nedsatte Folketingsudvalg, forinden der er givet Communalbestyrelsen Leilighed til fuldstændig at udtale sig om Hensigtsmæssigheden af den paa-tænkte almindelige Bystat.

— Middelvarmen af December 1859 har som Følge af den stærke Kulde i Midten af Maanedens været over 1° lavere end Gjennemsnitsvarmen for December efter de optegnede Dagtagelser i 72 Aar. Medslaget har baade været hyppigt og rigeligt, nemlig henved $\frac{1}{2}$ T. over Gjennemsnitsforholdet. Vindretningen har derimod været normal, idet Antallet af de vestlige Vinde har været lig med det af de østlige, hvilket svarer til Gjennemsnittet.

— Den ved Loven af 15de Febr. 1857 oprettede Skolelærer Examen vil iaar blive afholdt i Aarhus i Slutningen af September Maaned.

Ugens politiske Nyheder.

Frankrig.

Udsigterne til Congressens Sammenkaldelse ere mørkere end nogensinde, og man begynder nu at troste sig med, at en Congress ligesaa godt kunde have ført til Krig, som til Fred, og at det er klogest at lade Tiden afgjøre de vanskelige Spørgsmaal, som en fremmed Intervention kun vilde gjøre endnu mere indviklede. Et Nygte, der er høist usandsynligt, gaaer ud paa, at Rusland og Preussen skulde have ifundt at sammenkalde Congressen i Frankfurt, efterat Tanken derom var opgiven af Hoffet i Tuiserierne.

Det franske Cabinet underhandler endnu steds med Paven for at bevæge ham til idetmindste i enkelte Punkter at give efter for hans Undersaatters Fordringer, og Nødvendigheden deraf er endnu mere aabenbar, fordi Pius IX. ikke, saaledes som man har sagt, tænker paa at begive sig til Gaeta og derfra til Majorca, men tværtimod har tilkjendegivet, at han agter at forblive i den evige Stad.

Det lader til, at det geistlige og legitimistiske Parties Anførere have ifundt at benytte Belgjærenheds Foreningerne til at rejse en Agitation til Gunst for den hellige Fader. En Artikel i „Le Constitutionnel“ gjør disse Foreninger opmærksom paa de Farer, de ville udbætte sig for, hvis de befattede sig med Politik.

General Montauban reiste den 10de Januar til Marseille, hvor han agter at indstibe sig. For sin Afreise havde den Oberstcommanderende over Expeditionen til China en Audients hos Keiseren, der anbefalede ham at gaae frem med stor Forsigtighed.